

SLONÍK MUMBA

a dobrodružná
výprava

Monika Nikodemová

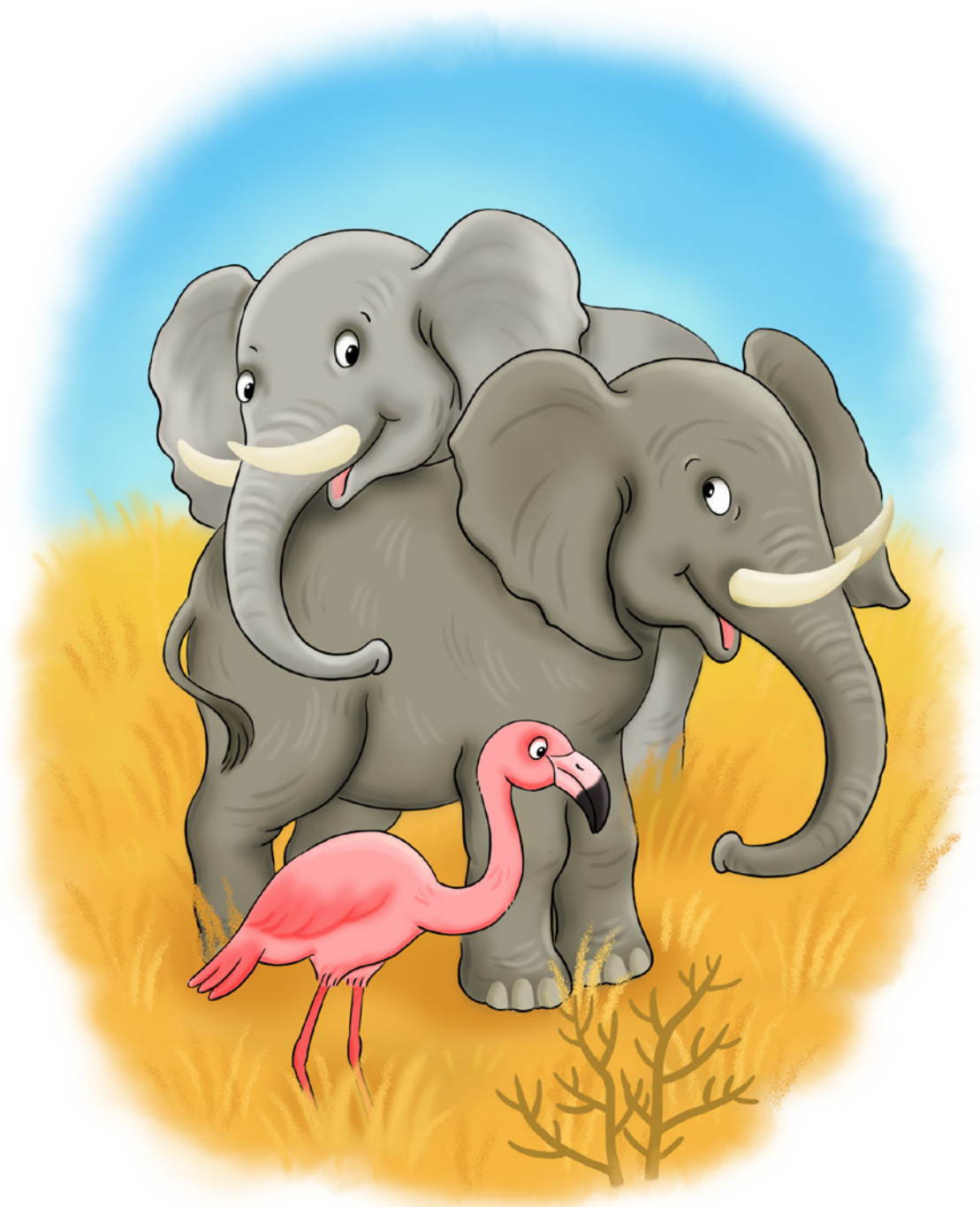
Ilustrace Veronika Balcarová

SLONÍK MUMBA

a dobrodružná
výprava

Monika Nikodemová
Ilustrace Veronika Balcarová

Na rodné pláni

V daleké Africe na jedné sluncem zalité travnaté pláni žije velká rodina slonů. Usídlila se blízko široké rozvodněné řeky. Voda je totiž pro slony velmi důležitá. V takovém horkém prostředí, ve kterém žijí, musí vypít spoustu vody. Ale řeka jim také nabízí každodenní radost a zábavu. Ráno a večer, když provádějí svou očištnou koupel, si hrají, dovádějí a cákají po sobě svými choboty. Jsou jako malé rozpustilé děti. Někdy se dokonce v řece ponoří na samé dno a svůj chobot vystrčí jako „šnorchl“. To aby mohli dýchat. Řeka a její okolí je pro ně takovým velkým zábavným parkem.

Sloni jsou mírumilovná a společenská zvířata a nemají téměř žádné nepřátele. Dokážou našlapovat velice tiše. To díky měkkým polštářkům na svých tlapách. Celý den se procházejí po travnatém koberci, okusují šťavnaté větvičky, pojídají zelené listy a přátelsky se vzájemně plácají choboty. Vždyť to povídám – veselá a laskavá stvoření.

Pohybují se pomalu, ale pokud se něčeho polekají, zatroubí tak hlasitě, že začne padat listí ze stromů. To potom upalují tak, že byste je nedohonili ani na kole. Závodit byste s nimi nemohli, zmizeli by vám ve zvířeném písku hned za prvním stromem.

Narodil se Mumba

Pojďte se mnou. Dnes navštívíme sloní rodinu, kde se právě stalo něco mimořádně radostného. Narodil se totiž malý sloní kluk. Maminka mu dala jméno Mumba.

Je právě poledne a všichni odpočívají ve vysoké trávě pod košatými stromy, aby se ukryli před horkým slunečním žářem. Odpoledne se projdou po pláni a pochutnají si na mladých listech zdejších stromů. Navečer je čeká pravidelná koupel, ale hlavně – poté, co zapadne slunce... Nechte se překvapit.

Nebudu vás dlouho napínat, ale ještě předtím se s nimi hezky vykoupeme. Malý Mumba jde poprvé k řece a drží se pěkně blízko máminých nohou. Už jsou všichni u řeky a jeden po druhém se

noří do příjemně teplé vody. Jen malý Mumba se zarazil na břehu. Nejprve strčil do vody jednu nohu, jako by zkoušel její teplotu.

„V pořádku,“ zasmála se maminka, nabrala trochu vody do svého chobotu a malého sloníka osprchovala.

Ten se jenom oklepal a bez varování skočil do vody. Ostatní sloni zajásali, zaplácali obrovskými ušima a zatroubili naráz choboty. To ze samé radosti, jaký je ten malý hrdina.

Když si dostatečně užili vodních radovánek, vystoupili jeden po druhém z řeky a pomalým, rozvážným krokem se sunuli po pláni. Občas do sebe rozpustile štouchli chobotem nebo si vzájemně zamávali ušima. Ani bych se nebála a hned bych se na takovém milém slonovi svezla.

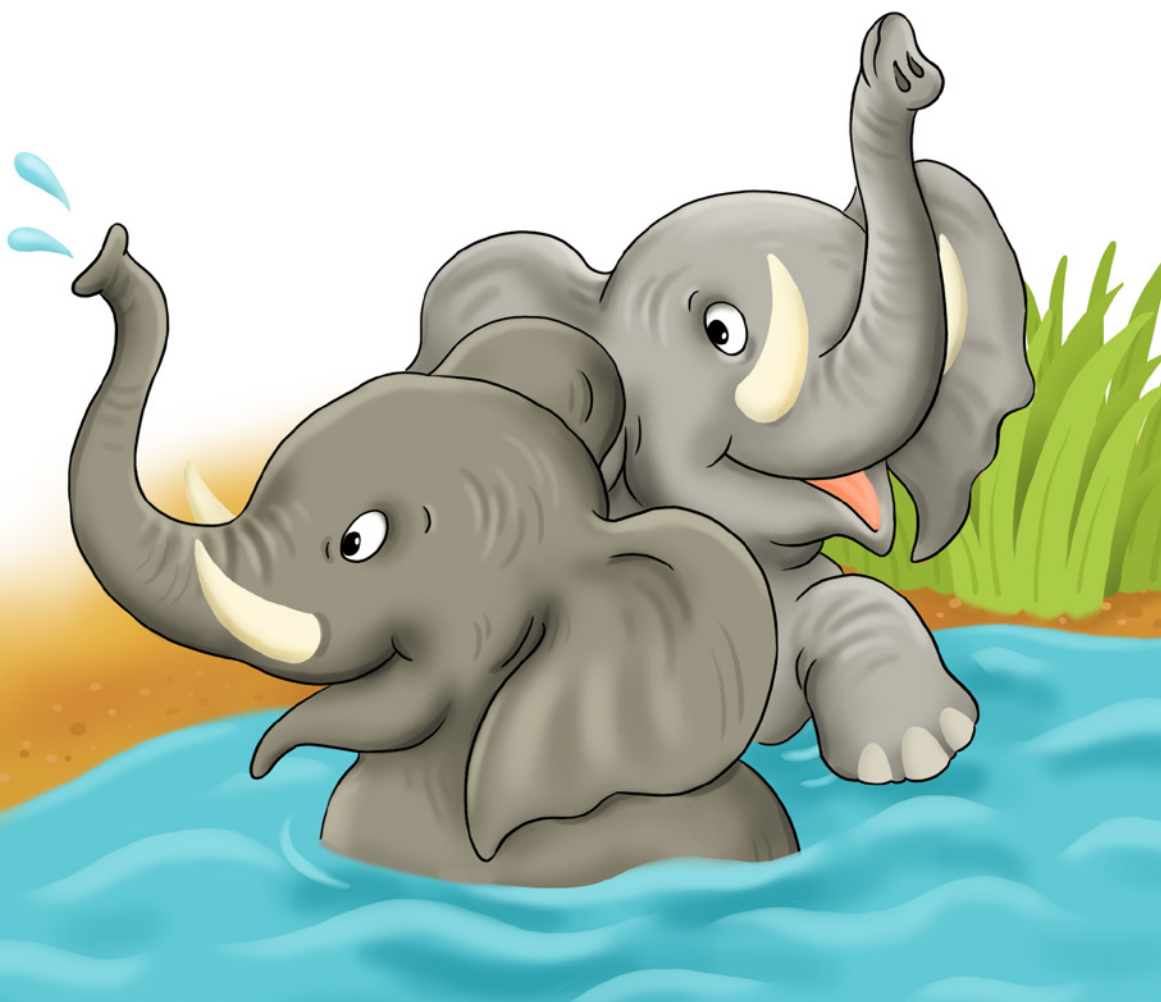
Pomalu se slunce sklonilo k západu a sloni se seskupili na písčném plácku. Plácku... Spíše to vypadalo jako velké fotbalové hřiště. A pokud byste čekali sloní fotbal, moc byste se zmýlili.

Dnes se tu totiž koná velká sloní slavnost na počest narození našeho Mumby. Sloni sice nejsou žádné baletky, ale tančit tedy umí a docela ladně se točí dokola. Místo kapely jim zpívají zdejší ptáci a sloni občas zatroubí choboty jako na trubku.

Teď právě posunuli Mumbu doprostřed. Utvořili kolem něj kruh, zahákli se do sebe svými choboty a tančili dva kroky vpravo, dva kroky vlevo. Kdo je to naučil, opravdu nevím, ale taneční sloní soutěž by jistě vyhráli. Malý roztomilý Mumba se sice trochu motal, ale i on se to jednou naučí.

Když dozpíval ptačí sbor a dohrála sloní hudba, rozpojili se sloni svými choboty a jeden po druhém poplácali ušima Mumbu. A tak se stal malý sloní kluk dalším vítaným členem sloní rodiny.

Neposeda

Ubíhaly dny a týdny a malý Mumba rostl jako z vody. Byl velmi odvážný a stále chtěl poznávat něco nového. Byl ale také velmi neposedný.

Nestačilo mu jenom držet se máminých nohou. Stále častěji se vzdaloval od stáda. Ostatní členové rodiny kroutili svými choboty. Maminka Maja byla ale šťastná, že je Mumba veselý a skotačivý sloní mládě.

„Inu, to vám povídám, paní Majo,“ přitočila se jednou mladá slonice k Mumbově mamince. „Máte celý den co dělat, hlídat tak neposedné mládě.“

„Ale kdepak, mám z něj velikánkou radost,“ odpověděla maminka. „No jen se podívejte, co se ten náš kluk naučil!“ A ukázala na Mumbu, který se právě rozbíhal po měkkém travnatém koberci. Jako jediný ze slonů se naučil sloní kotoul. Pomalinku se rozběhl, lehce pokrčil přední nohy a sklonil hlavu. Odrazil se zadními nohama, plácnul ušima a už ležel na zádech. Ostatní mláďata ho pozorovala a mávala ušima.

„To je tedy akrobat, ať nás to také naučí,“ žadonila všechna slůňata do jednoho.

Mumba si to samozřejmě náramně užíval. Být panem učitelem ve sloní školce je velká čest.

Netrvalo dlouho a na vystoupení se přišli podívat i ostatní členové stáda. Ti starší se jenom dívali. Byli už přeci jenom trochu těžcí na takovou akrobacii.

„Mumba by mohl do cirkusu!“ volali nadšeně.

Jenomže malý sloník měl jiné plány.

Otočil se ke svému publiku a řekl rozhodně: „Půjdu do světa. Tady už jsem všechno viděl.“

„Co to říká?“ otočila se jedna slonice na druhou. „Kam že chce jít?“

Maminka zaplácala ušima, zalapala po dechu a s velkým hukotem se posadila do písku. „Já to věděla,“ posteskla si. „Od prvních krůčků to byl takový neposed.“

Malý Mumba se přitočil k mamince a povídá: „Neboj se, mami, však tam nebudu věčně. Než se mi narodí další sourozenec, budu zpátky. A něco vám všem ze světa přinesu,“ obrátil se k ostatním slonům.

Byl už večer, a tak se sloní stádo odebralo k řece. Koupel jim velmi prospěje. Všichni se ponořili do sluncem prohřáté vody. Různě se převalovali a po chvíli nabrali do svých chobotů tolik vody, kolik jenom pobrali. Naráz zvedli choboty a vypustili všechnu vodu do vzduchu. Vytvořili tím ohromný vodotrysk.

„To je pro tebe, Mumbo!“ zvolal jeden z nich. „Aby se ti ve světě dařilo a brzy ses nám vrátil.“

Mumba byl velice dojatý. Sluníčko zapadalo a z té vodní mlhy vytvořilo nádhernou duhu. Stádo se pomalým krokem přesunulo na svou travnatou pláň. Ještě chvíli si šuškali o Mumbovi a jeho výpravě. Možná by měl jít někdo s ním, ale nikdo nakonec nenašel tolik odvahy.

Sloní skřítkové

Byla už hluboká noc, hvězdy jasně svítily a měsíc si klidně plul po obloze. Malý Mumba spal u své maminky. Ta ale dnes nemohla oka zamhouřit.

„Vždyť je ještě tak malý. Jak ho ten velký svět přijme?“ obávala se. Nakonec ji také přemohl spánek.

Dnešní noc ale nebyla jen tak ledajaká. Byla to noc kouzelná a odehrávaly se podivné věci. Skoro by se dalo říci – zázraky. Tuto noc totiž vylézají sloní skřítkové. Děje se tak jenom několikrát do roka, a kdo je chce spatřit, musí dávat dobrý pozor. A také se neukážou každému, ale jenom tomu, kdo má čisté úmysly a kdo to s ostatními myslí dobře.

Skřítkové začali vykukovat ze svých podzemních domečků. Vylezli na povrch právě tam, kde měla ustláno maminka se svým Mumbou.

Něco ji polechtalo na bříše a jenom se převalila. Jenomže za chvíli ucítila zase to zvláštní šimrání. Nenápadně pootevřela oko, a co nevidí? Tolik malých skřítků ve svém sloním životě ještě nikdy nespatriła. Pomalinku, ale opravdu pomalinku a opatrně, se nadzvedla, aby některého ze skřítků nezašlápla.

Skřítkové se však nerozutekli. Věděli, že Mumbova maminka je moc hodná a nikomu by neublížila.

„Co tady děláte, tvorečkové?“ zeptala se jich laskavě.

„Něco jsme zaslechli. Prý se váš malý chystá na dalekou cestu.“

„Ba právě,“ povzdychla si maminka. A znenadání jí začaly téct slzy jako hrachy.

„Hoši, to nemůžeme nechat jen tak.“ Jedni utěšovali maminku a několik z nich se znovu ztratilo v podzemí. Ne však na dlouho. Po nějaké chvíli, to už maminka přestala plakat, se znovu vynořili na povrch. Táhli s sebou něco jako velkou skleněnou hůlku. Měli s ní co dělat, jak byla těžká.

„Copak to vy, malí tvorečkové, vlečete?“ zeptala se maminka. Ale to ani nemusela, stačilo pouze sledovat skřítky.

Sloní slzy se jen tak v trávě nerozpustí. Skleněnou hůlkou se jich skřítkové dotkli. Maminka je pak jen nevěřícně pozorovala. Z každické její slzy se vytvořila perla.

Jenomže to nebylo všechno. Skřítek s malou špičatou čepičkou povídá: „Teď musíme z lián uplést dlouhatánský provaz. To ale sami nezvládneme. Budu muset zavolat skřítky liánovníky.“

Na malou chvílku zmizel v lese. Než se ostatní skřítki nadáli, byl zpět i s partou skřítků liánovníků.

„Jéé, kluci!“ zvolal malý liánovník. „Takové velké koule, to asi budeme hrát proti sloním skřítkům fotbal!“ křičel nadšeně a už se chystal do jedné perly kopnout.

„No jen to zkus a ukopneš si palec, ty mudrlante,“ zadržel ho sloní skřítek. „Budeme plést provaz z liánovníků, to vám půjde, a potom na něj navlékneme perly. Tak se všichni pohněte, ať jsme s tím hotovi, než se Mumba probudí.“

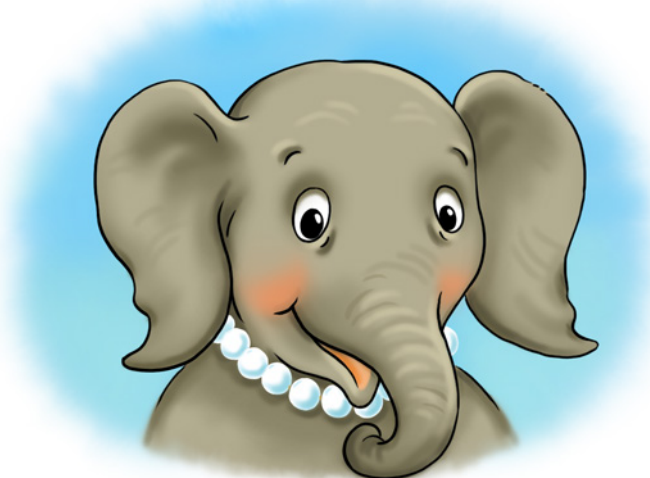
A protože jsou skřítkové sice malincí, ale moc šikovní, za chvíli měli upletený dlouhý a pevný provaz.

„Teď nás čeká navlékání perel a nakonec musíme uvázat malému Mumbovi na krk celý náhrdelník. A to nebude žádná legrace.“

„Uff!“ oddychli si všichni ti mrňousové, když konečně zavěsili perlový náhrdelník malému sloníkovi na krk. Bude ho chránit před nebezpečím, které by ho mohlo na cestách po neznámém světě potkat.

Tak, a teď hezky rychle zpátky do podzemí.

Začalo svítat, a to se musí skřítkové honem schovat do svých domečků. Za pár vteřin po nich nezbyla jediná stopa. Maminka si z toho všeho překvapení ještě na malou chvíli zdřímala.

Křišťálová koule

Sluníčko už bylo hodně vysoko, když se Mumbova maminka probudila. Byla po té zvláštní noci celá rozlámaná. Ještě chvílku se převalovala a přemýšlela, zda se jí to všechno jenom nezdálo. Trochu se protáhla a pozvolna se postavila na všechny čtyři.

„Kdepak je můj malý Mumba?“ zeptala se sama sebe.

Pomalů se vydala směrem, kde se shromáždili všichni členové velké sloní rodiny. Mumba stál uprostřed a ostatní ho plácali po zádech svými choboty.

„Nerozmyslel sis to?“ povídá maminka trochu smutně.

V tu chvíli uviděla perlový náhrdelník. „Tak přeci jen se mi to nezdálo,“ řekla si v duchu. A pak dodala nahlas: „Pojď sem, ať se s tebou také rozloučím.“

